פתאום קם משולש ומחליט ללכת

ליאורה בן אשר, אשת חינוך, מחברת ומאיירת מצאה את עצמה, רגע לפני הפנסיה, מגשימה חלום ישן ועושה את מה שהיא יודעת לעשות הכי טוב - לתת לדמיון של הילדים לשוט בעולם אין סופי. פעם היא עשתה את זה בשיעורי מלאכה, והיום ע"י ספר ילדים מקסים בשם "המשולש חישחש" ● אחרי שאני ובני הקטן עשינו לייק גדול לסיפור הנפלא, ניגשתי לבדוק איך הוא נולד הרעיון, מה היו הקווים המנחים של המשולש, והאם יהיה סיפור המשך לקריירה החדשה של ליאורה

שמעון כהן

ליאורה בן אשר, תושבת קריית שמונה, הייתה מורה שלי למלאכה בבית ספר מצודות לפני 30 שנים.

כילד שנולד שמאלי ונשאר כזה, תרתי משמע, לא הצטיינתי בלשון המעטה בשיעורים של ליאורה, וכילד ההולך לו לאיבוד בין הדבק למספריים, הייתי שומע לא מעט טענות ותלונות על הבטלה והחוסר עניין שלי. אך להבדיל ממורים אחרים (ספורט, תנועה, ציור) שבאו באותן טענות, לליאורה תמיד הייתה שפה שונה. מדויקת, רהוטה, חודרת, צלולה. לעיתים בזמן ההסברים של המשימה היומית, הרגשתי יותר בשיעור לשון ודקדוק מאשר בשיעור מלאכה. מאז, הצטלבו דרכנו מספר פעמים (ק"ש, עיר קטנה), ומלבד הכתיבה המשותפת בעיתון, והיכרות כאשתו של **הרצל**, נותרו לי בעיקר הזיכרונות ממנה כאישה אצילית עם וויב לא מקומי.

נעים להכיר, ליאורה, בת 60 פלוס, נשואה + 5, ילידת הארץ. סבתא לנכדים, נישאה לפני ארבעים ושלוש שנים להרצל, אותו הכירה בקריית שמונה כאשר שירתה כמורה חיילת.

ב-17 שנים האחרונות כותבת ליאורה שיר קצר מידי שבוע בעיתון "חדשות הגליל". לפני כן כתבה מספר שנים במידע 8 וגם בשישי ב-8 השיר אקטואלי, קליל, מטובל לעיתים בהומור קל, נכתב בחרוזים ובשפה גבוהה אך כזאת שלא צריך לרוץ למילון כדי להבין. בנוסף, ליאורה כותבת נאומים, דרשות, ברכות לעת מצוא, אך לא גנריות שניתן למצוא באינטרנט, אלא אישיות, מדויקות, עם המון מחשבה וחיבור לדמות.

פרי עטה הראשון היה שיר שנכתב בגיל 16. היא נתנה אותו למורה לספרות בתיכון והוא התלהב מאוד וחייב אותה להמשיך. "גדלתי בבית של מורים שתמיד דברו בשפה מדויקת",

היא משחזרת ומסבירה מהיכן האהבה לכתיבה "כילדה וכבוגרת לא אהבתי לקרוא, הספרים היחידים שקראתי היו אלה שהייתי חייבת להבחן עליהם בבגרות. לשמחתי, בקורונה מצאתי את עצמי משועממת והתחלתי לקרוא. מאז אני לא מפסיקה, מחליפה ספר בספר". את יכולת ההבעה שלה בכתב היא רואה כמתנת אל, עם זאת תמיד ניסתה לשדרג ולהתקדם "במרוצת השנים עברתי שתי סדנאות כתיבה משמעותיות. הראשונה לפני שני עשורים במכללת תל חי ע"י הסופר המהולל **אמנון שמוש** ז"ל, ממנו הבנתי שאני מסוגלת לכתוב גם ללא חרוזים. הסדנה השנייה, לפני כ-3 שנים בספרייה העירונית בקריה, עם הסופרת **נוגה פסו** המתגוררת בקיבוץ הגושרים.

ספר ביכורים חדש

לפני למעלה משני עשורים ניגשה ליאורה להוצאה לאור מתוך כוונה להוציא את הספר, כששמעה בכמה כסף זה כרוך, גנזה את הספר והחלום במגירה והמתינה לבוא העת.

"היו לי אז בלי עין הרע חמישה ילדים לְחַתֵן", היא נזכרת ואומרת "כל עכבה לטובה ואכן כך. היום אני מבינה כמה בוסר היה הספר דאז. במרוצת השנים כתיבתי התעבתה והשתבחה".

- מה השתנה?

"בזו העת אני הרבה יותר בשלה ושופעת רעיונות אותם אשמח להביא בפני קוראי עם יציאתי לפנסיה מלאה".

מה הרגשת כשקיבלת את הספר מהדפוס?

"משהתבשרתי שהספר מוכן ובני שהשם יאריך ימיו בטוב הביא את האוצר הביתה, לא עצמתי עין במשך 3 לילות רצופים. האדרנלין עבד שעות נוספות כמו יולדת, אחרי לידה. זו בהחלט סוג של לידה אלא שבמקרה שלי ההיריון היה מאוד ממושך. מקווה שאחיו יזכו בהריונות קלים וקצרים יותר"

מספרת ומציגה לילדים את סיפור המעשה "המשולש חישחש"

כאמור, אחרי עשרות שנות הוראה, חינוך ואומנות, פנתה ליאורה לעולם הכתיבה והצליחה לשלב את דמותה בתוך ספר ילדים "המשולש חישחש". ספרה הראשון של ליאורה העוסק בסיפורו של משולש אחד שיצא למסע הרפתקאות חוויתי ומרגש, כשסיום המסע נתון לבחירתו של הקורא.

כמי שנותר לו קליינט אחד פוטנציאלי בבית, בני, ניגשתי לספר בסקרנות כפולה - מה יהיה תוכן הספר, ואיך יגיב הקורא\השומע הקטן בבית לאור שלל הגירויים הדיגיטליים השונים שמסביבו. היה זה יום שבת, הבטחתי לילד שלאחר שנת הצהריים אספר לו את הסיפור. מסתבר שהוא לא התאפק, הקדים אותי, וביקש מאחותו שתקריא לו את הספר .

'**אבא, אתה יודע איפה המשולש?**', שאל אותי מיד שהתעוררתי, וענה לעצמו 'הוא הלך לקנות גלידה'.

אחרי שהתיישבתי לקרוא לו בעצמי, הבנתי על מה המהומה, ופתאום הצלחתי להיכנס לעולם דמיוני, מלא בדימויים, רעיונות ומרחב בלתי מוגבל. עם סיום הספר, הבן שלי ביקש שאקרא אותו שוב. שאלתי 'למה? הרי עכשיו סיימנו', הוא ענה לי - 'אולי בפעם הבאה המשולש יהיה משהו אחר'. כאן הבנתי שיש בינגו. הסיפור המופשט מקבל כנפיים שונות מכל זוג עיניים, ובעצם בכל זמן.

לאיזה גילאים מתאים הספר?

"מבחינתי לכל גיל אם להתייחס למסר שלו: איזהו העשיר, השמח בחלקו. כולנו כל חיינו מחפשים ריגושים, חוויות, שואלים את השאלה איפה והיכן נמצא הדבר המושלם, הסיפוק".

- איפה באמת?

"את התשובה על השאלה תמצאו בספר".

ואיך את מביאה את זה לידי ביטוי בסיפור?

"בכל סיטואציה בה חווה המשולש עניין כלשהו יש מן החיובי ומן השלילי. לדוגמא ראש חץ לקליעה במטרה, אם יפגע בול יפצע או יהרוג חיה. מאידך אם ישמש כראש חץ הרדמה וירדים חיה פצועה, יאפשר ריפויה ושחרורה לטבע".

כאמור, זה ספרה הראשון של ליאורה, והיא אינה מבזבזת זמן, והשני כבר נמצא בעריכה, בע"ה. "החלום שלי להוציא את הספר השני שהוא האח לספר הראשון עליו אני עובדת בימים אלו באופן אינטנסיבי בתקווה שהוא יראה אור לקראת חגי תשרי".

הפידבקים אותם מקבלת ליאורה נותנים לה את הדלק להמשיך וליצור. כספר ביכורים בז'אנר הילדים, היא הייתה מאוד ממוקדת כדי להקיף להצליח ולגעת ברובד גדול של גילאים. "לילדים רכים בני 3 ניתן לְסַפֵּר לפי התמונות המזמינות, אותן איירתי בעצמי. לגדולים יותר ניתן להקריא ולא חייבים לסיים את כל הסיפור בהקראה אחת.

ניתן להפעיל את דמיון היצירתיות של הילדים ולאתגרם ביצירת תמונה עם משולשים גזורים ולהוסיף האנשה ומלל ליצירה כפי שעשיתי עם תלמידי שהגיעו לרעיונות מרשימים ביותר".

איך מחליטים מה המשוואה בין כמות המלל לאיורים?

"ידוע שלספרי ילדים חוקים משלהם - אין לעבור את ה-500 מילה וה-32 עמודים. חוקים עליהם הקפדתי ע"פ המלצות יודעי הדבר".

ליאורה בן אשר מספרת סיפור מהזווית האישית שלה: "בשנים האחרונות, במסגרת עבודתי בקרן קרב נמצאתי יותר מפעם מעבירה לכיתות א' 'שעת סיפור'. נשאלתי ע"י חברה ספרנית: את לא רוצה מקרן?! הייתי המומה והשבתי: הדור הזה חי את המסכים 24/7, אני רוצה שיחזיקו ספר עם כריכה, דפים, מילים ואיורים... אם הצלחתי לחבב על מי מתלמידי את אחיזת הספר, העלעול בדפיו וקריאתו, זה שכר עמלי האמיתי".

| שמעון כרהן

כיצד את משווקת את ספרייך?

"כטכנופובית ברמות, אין לי נכון להיום פייסבוק. יילדי שיהיו בריאים, כתבו על הספר על מנת להפיצו ברבים, אכן היו פניות בעקבות וגם פרגונים. לא תאמין, אבל עברתי מדלת לדלת, התקבלתי בסבר פנים יפות, וגם קנו ספרים.

"הרציתי בפני סבתות על הדרך שעשיתי עד להוצאת הספר והצענו יחד לתוכו, הייתה רכישה משמעותית, עם הקדשה אישית לכל סבתא, מה שאני עושה בכל ספר.

אפשר לרכוש את הספר דרכי 050-2754815 (לא בשבת)".

היית רוצה לומר עוד משהו לסיום?

"כן, להודות מעומק הלב למשפחתי שדרבנה אותי ועמדה לצדי במסע המרתק.

לכל המפרגנים המבוגרים והצעירים שמרגשים אותי כל פעם מחדש כשהם מחמיאים ומבקשים שאמשיך לכתוב. אתם המנוע שלי ועם ההשראה מאבא שבשמיים מבטיחה להמשיך, בע"ה".

בס"ד

"עמדתי שם קרוב קרוב וראיתי
מנהלת משכמה ומעלה,
נרגשת מתפוצצת מגאווה.
מתי כבר יכריזו על ביה"ס מצודות.."

שאלה יקרה

הפרס זו הכרה. הדרך שלך היא מסע..

אז ברכות על קבלת ההכרה המעורכת ביותר שקיימת במערכת החינוך בישראל.זה **שלך** ושל **הצוות הנהדר** שאותו את מובילה שנים.

שאפו סנק סנק

גאווה גדולה לעירנו
קריית שמונה

איתן עמיר